

Én nem vagyok Pan Jinlian

(regényrészlet)

Prológus: Abban az évben

1.

Amikor Li Xuelian először találkozott Igazságos Wanggal, a férfi még csak huszonhat éves volt: sovány alkatával, a testét és az arcát borító világos bőrével s hatalmas szemével úgy festett, akár egy nagyra nőtt gyerek. Akinek nagy a szeme, annak általában dús a szemöldöke, de nem neki, hiszen néhány szál árválkodott csupán a szeme felett, mintha egyáltalán nem is lett volna ott semmi. Li Xuelian kis híján elnevette magát. De mivel szívességet jött kérni, mégsem lett volna ildomos csak úgy nevetgélni. Arról nem is beszélve, hogy egyáltalán nem volt könnyű idáig eljutnia, mert bár a szomszéd állította, hogy otthon van az Igazságos Wang, Li Xuelian kopogtathatott az ajtaján, míg bele nem fájdult a keze, mégsem jött bentről válaszul semmiféle nesz. Li Xuelian egy fél zsák szezámlesztel a hátán érkezett, kezében pedig egy öreg tyúkot szorongatott. Szabad keze fáj már a kopogtatástól, a tyúk szárnya meg a szorongatástól, kotkodácsolt, rikácsolt hát éles hangon, míg végül ki nem nyílt az ajtó – de csakis a tyúk miatt. Igazságos Wangot felül bírói talár, míg alul csak egy alsógatya takarta. Li Xuelian nem csupán csupasz alsótestére lett figyelmes, de a falon lévő szerelmi frigyet szimbolizáló „páros boldogságon” 囍 is azonnal megakadt a szeme, mi több, elmúlt már éjjel fél tizenegy – szemernyi kétsége sem maradt hát, hogy miért tartott oly soká az Igazságos Wangnak ajtót nyitnia. Csakhogy Li Xuelian meg épp azért jött este, hogy biztosan otthon lelje, és mivel több mint harminc *li* volt már mögötte, haza nem indult volna dolga végezetlen.

– Kit keres? – szegezte neki a kérdést Igazságos Wang egy hangos ásítás kíséretében.

– Az Igazságos Wangot – válaszolta Li Xuelian.

– És maga ki? – kérdezett vissza Igazságos Wang.

– A Nagyarcú Ma Majiazhuangból a maga unokatestvére, ugye?

Igazságos Wang megvakarta a fejét, elgondolkodott, majd bólintott.

– Nagyarcú Ma felesége Cuijiadianbe való, tudja ugye?

Igazságos Wang bólintott.

– Nagyarcú Ma feleségének a húga pedig Hujiawanba ment férjhez, ezt is tudja, ugye?

Igazságos Wang megvakarta a fejét, elgondolkodott, de ez alkalommal megcsóválta a fejét.

– Az egyik unokanővérem pedig a Nagyarcú Ma felesége nagybátyjának a fiához ment hozzá – tehát akárhogy is nézzük, mi ketten rokonok vagyunk.

Igazságos Wang összehúzta a szemöldökét:

– Mit akar maga tulajdonképpen?

– Válni.

Azért, hogy végre elvehesse tőle azt a fél zsák szezámlesztet, vagy még inkább az öreg, kotkodácsoló tyúkot, de legesleginkább azért, hogy minél gyorsabban megszabadulhasson tőle, Igazságos Wang betessékelte Li Xueliant a házba. Li Xuelian pedig betelepedett Igazságos Wang és újdonsült felesége nappalijába. A feleség bekukkantott a belső szobából, de szinte ugyanabban a pillanatban el is tűnt.

– És miért akar válni? – kérdezte Igazságos Wang. – Nem jönnek ki egymással?

– Rosszabb!

– Szerető?

– Rosszabb!

– De gyilkosság azért nem történt, ugye?

– Nem, de ha nem csinál valamit, én most hazamegyek és megölöm!

Igazságos Wangot meglepte a válasz, sietve felpattant, hogy teát töltsön Li Xueliannek.

– Nem ölheti meg, mert ha megöli, nem fog tudni elválni tőle.

A teáskanna félúton megállt a levegőben:

– Apropos, hogy is hívják?

– Li Xuelian.

– És a férjét?

– Qin Yuhe.

– És ő mit csinál?

– Sofőr a járási műtrágyagyárban.

– Hány éve házasok?

– Nyolc.

– Elhozta a házassági anyakönyvi kivonatot?

– A válási végzést hoztam – mondta, miközben kigombolta a kabátját, és blúzának zsebéből előhúzta a papírost.

– Maga már elvált? – kérdezte döbbenten Igazságos Wang.
 – De az nem volt igazi.
 Igazságos Wang elvette a válási végzést.
 – Nekem nagyon is igazinak tűnik, itt áll a maga neve, meg Qin Yuhe neve is itt van.
 – A végzés igazi, a válás nem volt igazi.
 Igazságos Wang dobolni kezdett a papírosan az ujjáival:
 – Kit érdekel, hogy a válás maga szerint igazi-e, vagy sem, ha ez a végzés törvényes bizonyítéka annak, hogy márpedig az.
 – Hát épp ez itt a bökkenő.
 Igazságos Wang megvakarta a fejét:
 – És mit akar maga tulajdonképpen?
 – Kimondatni a bírósággal, hogy a válás nem igazi, azután ismét összeházasodni ezzel a szemétládával, majd újra elválni.
 De Igazságos Wang ettől sem lett okosabb, ismét megvakarta hát a fejét.
 – Végeredményben el akar válni ettől a Qin nevű alaktól, így az egész hajcihőnek a vége válás, de akkor nem hiábavaló ez a felhajtás?
 – Mindenki ezt mondja, de szerintem nem.

2.

Kezdetben Li Xuelian egyáltalán nem akart hiábavaló felhajtást; hiszen elvált már, és az egész hajcihő vége sem lesz más, mint válás. Li Xuelian első gondolata az volt, hogy egy késsel oldja meg a dolgot, azaz megöli Qin Yuhét. Csakhogy Qin Yuhe egy méter nyolcvanöt, erős és megtermett férfi, s egyáltalán nem olyan biztos, hogy Li Xuelian meg tudná ölni. Annak idején, amikor összeházasodtak, éppen azért ment hozzá, mert erős és megtermett, de amit annak idején pozitívumnak tartott, most egyszerűen negatívummá változott. Ahhoz, hogy végezni tudjon vele, Li Xueliannek büntársat kellett keresnie, neki pedig ki más, mint az édesöccse ötlött az eszébe. Li Xuelian öccsének Bátor Li a neve. Bátor Li is egy nyolcvanöt magas, és szintén erős és megtermett férfi, aki nap nap után egy traktorral szállítja, adja és veszi a környékbeli településeken a gabonát, de gyapottal és rovarirtó szerekkel is üzletel.

– Bátor Li, gyere ki, beszédem van veled! – hívta Li Xuelian az ajtófélfának dőlve.

Bátor Li felemelte fejét a tálkából, s az ajtó felé nézett:

– Nővérem, legyen szó bármiről, mondhatod itt is!

Li Xuelian megrázta a fejét:

– Nem, ez csak kettőnkre tartozik.

Bátor Li a feleségére és a gyerekére pillantott, majd letette kezéből a tálkát, felállt, és Li Xueliannal együtt elindult a falu mögötti kis dombra. Tavaszodott, a dombocska lábánál csordogáló csermely már utat tört magának a jégen keresztül.

– Bátor Li, jó-e hozzád a nővéred? – kérdezte Li Xuelian.

– Hát – vakarta meg a fejét Bátor Li –, nem rossz. Kölcsönadtál húszezer yuant, amikor megházasodtam.

– Akkor most én kérnék tőled valamit!

– Nővérem, ki vele, mi volna az!

– Segíts nekem megölni Qin Yuhét.

Bátor Li megdöbben. Tudott ugyan Li Xuelian és Qin Yuhe „válása” körüli vitáról, de azt azért nem gondolta, hogy a dolgok idáig fajulnak. Bátor Li megvakarta a fejét:

– Nővérem, ha arra kérnél, hogy öljek le egy disznót, biztosan megteszem, de hogy embert, azt még sosem öltem.

– Senki sem öldös reggeltől estig embereket, hacsak nem úgy hozzák a körülmények.

– Megölni éppenséggel nem nehéz valakit, csak ha megteszed, golyót kapsz a fejedbe – tette még hozzá Bátor Li.

– Nem arra kérlek, hogy öld meg, csak fogd le, míg én leszúrom, s így a golyót is megűszöd.

Bátor Li hezitált:

– Én lefogom, te megölsz, de hiszen akkor is börtönbe kerülök.

– A nővéred volnék, vagy nem? Te mégis szemrebbenés nélkül végignézed, ahogy engem tönkretesznek? Ha téged is csak ennyire érdekellek, mégsem őt ölöm meg, hanem hazamegyek és felkötöm magam.

– Ha így áll a dolog, nővérem, jól van, segíték, és mondd, mikorra tervezed, hogy megteszed? – vágta rá sietve Bátor Li, megrettenve Li Xuelian kifakadásától.

– Minél hamarabb, legyen holnap.

Bátor Li bölintott: – Jól van, legyen holnap. Ha egyszer úgyis meg kell ölni, jobb minél hamarabb túlesni rajta.

Csakhogy másnap, amikor Li Xuelian elment a szülői házba Bátor Liért, hogy segítsen neki megölni Qin Yuhét, Bátor Li feleségétől tudta meg, hogy az öccse még előző este elment a traktorral Shandongba gyapotért. De hogy mehetett el gyapotért, amikor megegyeztek, hogy együtt megölik azt az embert? Ráadásul, korábban mehetett akár gyapotért, akkor sem hagyta el a tartományt sosem, most meg egészen Shandongig szaladt? Meglépett, világosabb, mint a nap. Li Xuelian nagyot sóhajtott, mert azonkívül, hogy megtudta, Bátor Li a legkevésbé sem bátor, arra is fény derült, hogy a „saját rokonaira mindig számíthat az ember” maszlag csupán. De Li Xuelian azért nem adta fel, hogy találjon valakit, aki segítene neki

gyilkolni, gondolt egyet, és elment a szomszédos városkába Huhoz, a böllérhez. A városka neve Kanyarulat. Ott él Hu, a pirospozsgás arcú férfi, aki nap nap után hajnali négykor kel, hogy miután leöli a disznókat, még pirkadat előtt megérkezzen a piacra, ahol aztán a húst eladja. A pultján húсок hevernek, a kampókon is húсок lógnak. A pult alatti ládákbán pedig disznófejek és belsőségek tornyosulnak. Régebben, valahányszor Li Xuelian elment a piacra, hogy húst vegyen nála, Hu lesújtott a bárdal, lenyesett egy szeletet a pulton heverő húsból, amit azután Li Xuelian kosarába hajított. Máskor meg a pult alatti ládákból hajított egy nagy maroknyi belsőséget ugyanabba a kosárba, de nem ám csak úgy odavetette Hu azt a disznót, „babám”, tette hozzá mindig, arcán kéjsóvár mosollyal. Néha még az is megesett, hogy előjött a pult mögül, és a tettek mezejére lépett, de rendszerint – Li Xuelian szitokáradata közepette – kénytelen volt visszavonulót fújni. Li Xuelian odaállt Hu pultjához, és így szólt:

– Hu bátyám, keressünk egy nyugodt helyet, beszédem van veled!

Hu nem tudta mire vélni a dolgot, elgondolkodott, azután letette kezéből a bárdot, és követte Li Xueliant a félreeső helyre, az öreg elhagyatott malomhoz. Mindketten bementek.

– Hu bátyám, hogy vagyunk mi egymással? – kérdezte Li Xuelian.

Hu szeme felcsillant:

– Elég jól, babám, jártál-e pórul valaha, ha a húst itt vetted nálam?

– Akkor kérnék most tőled valamit.

– Mit?

Li Xuelian tanult a korábbi leckéből Bátor Livel, az öccsével, ezért nem említett semmi-féle emberölést Hunak, csupán ennyit mondott:

– Idehívom Qin Yuhét, te segítesz lefogni, míg én ellátom a baját.

Hu is tudott Li Xuelian és Qin Yuhe dolgáról, lefogni, mit neki, így hát azonnal bele is egyezett.

– Hallottam kettőtök dolgáról, ez a Qin Yuhe egy nagy személtáda! – mondta.

– Nem csak, hogy lefogni segíték, de el is látom a baját is, ha gondolod – tette még hozzá.

– De azt azért meg akarom tudni, hogy nekem mi hasznom származik ebből az egészségből?

– Ha segítesz nekem ellátni a baját, akkor én meg „azt” fogom csinálni veled.

Hu ez nagyon felvidította, odalépett hát Li Xuelianhez, átkarolta, és alaposan megfogdosta:

– Babám, ha én „azt” csinálhatom veled, akkor nem csak ellátom a baját, de meg is ölmök neked, ha kell.

Li Xuelian lefejtette magáról Hut:

– Nem kell megölni!

Hu ismét mellé siklott:

– Jó, akkor csak ellátom a baját. De előbb csináljuk „azt”, azután ellátom a baját.

Li Xuelian ismét eltolta magától.

– Előbb ellátod a baját, és utána csináljuk „azt” – mondta, s elindult kifelé a malomból. –

Vagy inkább hagyjuk az egészséget – tette még hozzá.

Hu Li Xuelian után sietett: – Babám, jól van, úgy lesz, ahogy mondd, előbb ellátom a baját, és utána csináljuk „azt”. De aztán álljad a szavad! – tette még hozzá.

Li Xuelian megállt: – Minden úgy lesz, ahogy megbeszéltük.

Hu nagy vidáman megdőngette a mellkasát:

– És mikor csináljuk? Az ilyen dolgokon jobb minél hamarabb túlesni.

– Legyen akkor holnap! – vágta rá Li Xuelian. – Ma elmegyek Qin Yuhehez, és megbeszéltem vele a találkát.

És aznap délután Li Xuelian el is ment a járási városkába, a Xiguan Mútrágyagyárába, hogy megbeszéljen egy találkát Qin Yuhével. Két hónapos kislányukat is vitte magával, mert azzal az ürüggyel akarta elcsalni Qin Yuhét, hogy intézzék el a hivatalban a gyerektartást. A mútrágyagyárban vagy egy tucat hatalmas kémény eregette pőfögve fehér füstjét az égbe. Li Xuelian mindenfelé érdeklődött, mire végre megtudta, hogy Qin Yuhe mútrágyával megpakolt teherautóján elrobogott Heilongjiangba, és tíz-tizenöt napnál korábban biztosan nem tér vissza. Qin Yuhe, Li Xuelian öccséhez hasonlóan, egyértelműen élőle menekült. Heilongjiangig jó néhány tartományon kell áthaladnia, ráadásul mivel Qin Yuhe állandóan mozgásban van – könnyebb megölni valakit, mint megtalálni a férfit. Így nyert tíz napot, vagy talán két hetet is magának. Li Xuelian dühét magába fojtva hagyta el a mútrágyagyárat, de ami még ennél is jobban zavarta, hogy a felgyülemlett vizelettől majd szétrobban a hólyagja. A mútrágyagyár bejáratánál van egy fizetős vécé, aminek a használata két mao alkalmanként. A vécét egy középkorú nő felügyeli, akinek dauerolt haja akár egy madárfészek. Li Xuelian kifizette a két maot, a kislányát a vécét felügyelő nő kezébe nyomta, azután bement pisilni. Megszűnt ugyan a hasa feszülése, de a bosszúság csak egyre jobban feszegette. Kifelé menet arra lett figyelmes, hogy a vécét felügyelő nő kezében sir a gyerek, meglegyintette hát a fejét a kezével.

– Minden a te hibád, te kis vakarcs, tönkretettél, hogyan volnék képes így tovább élni!

A Li Xuelian és Qin Yuhe közötti vitának valóban ez a gyerek az oka. Li Xuelian és Qin Yuhe nyolc évet voltak házасok, és az esküvőjük után egy évvel megszületett a fiuk, aki most hétéves. Li Xuelian egy évvel ezelőtt tavasszal vette észre, hogy ismét teherbe esett. Maga sem tudja, hogy történhetett, de elszámolta valahogy a napokat, így amikor Qin Yuhenek óvszert kellett volna viselnie, nem tette, hanem egyenesen beleélvezett Li Xuelianbe, aki ettől az egyszeri alkalomtól rögtön teherbe is esett. A törvény szerint viszont nem megengedett a második gyerek. Ha Qin Yuhe paraszt volna, néhány ezer yuannal büntetéssel megúszhatta volna, csak hogy Qin Yuhe a mútrágyagyár alkalmazottja, így a második gyerek születése

nem csak büntetést, de kirúgást is jelentett volna a számára – de akkor meg minek gürizett több mint tíz éven át a gyárban? Ezért döntöttek úgy ők ketten, hogy elvetetik a gyereket. Li Xuelian a második hónapban járt, de ebből mindaddig semmit nem érzett, amíg le nem tolt a nadrágját, és fel nem feküdt a műtőasztalra, ahol aztán, éppen akkor, amikor a lábát széttárta, hirtelen megmoccant benne valami; Li Xuelian ismét összezárta a lábát és leugrott a műtőasztalról. Vécére ment, gondolhatta az orvos, mert az valószínűleg meg sem fordult a fejében, hogy miután Li Xuelian elhagyja a műtőt, elindul a kórházból kifele.

– Hová mész? Adnak érzéstelenítő injekciót, nem fog fájni – állta útját Qin Yuhe.

– Túl sok itt az ember, majd otthon megbeszéljük! – így Li Xuelian.

Egész úton egy árva szót sem szóltak egymáshoz. Negyven *li* buszozás után megérkeztek a falujukba, s miután hazaértek, Li Xuelian egyenesen a marhaistállóba ment, ahol az egyik tehén a napokban ellett. A boci éppen a tehén tőgyét szopogatta. De a tehén is éhes lehetett, mert amint észrevette Li Xueliant, hosszasan bögött egyet. Li Xuelian sietve szénát tett elé.

– Te meg mi a francot csinálasz? – rontott be Qin Yuhe az istállóba.

– Rúgott a gyerek a hasamban, meg kell, hogy szüljem! – válaszolta Li Xuelian.

– Nem szülheted meg! Ha megszülsz, engem kirúgnak a műtrágyagyárból – így Qin Yuhe.

– Van egy ötletem, hogyan szülhetem meg úgy, hogy téged se rúgjanak ki – folytatta Li Xuelian.

– Ez teljességgel lehetetlen! – vágta rá Qin Yuhe.

– Elválnunk – egyenesedett fel Li Xuelian.

– Miket beszélsz? – méltatlankodott Qin Yuhe.

– A Vasutas Zhao is így csinálta a városban – magyarázta Li Xuelian. – Ha elválnunk, többé nem lesz közünk egymáshoz. Én megszüöm a gyereket, aki csak az enyém lesz, hozzád nem lesz semmi köze. A fiunk veled marad, a megszületendő gyerek meg velem, így mindkettőnknek csak egy-egy gyereke lesz, és nem hágjuk át a törvényeket.

Qin Yuhének nem esett le azonnal, de amikor végre megértette, csak vakargatta a fejét:

– Az ötlet éppenséggel jó, de mégsem válhatunk el egy gyerek miatt.

– Ugyanazt fogjuk csinálni, mint a Vasutas Zhao; ha megkapja a gyerek a lakhelyigazolást, újból összeházasodunk. A gyerek akkor születik, amikor nem vagyunk házasok, amikor meg újból összeházasodunk, mindketten egy-egy gyereket hozunk a családba. Olyan szabály nem létezik, hogy attól, mert mindkét félnek van gyereke, már ne is házasodhatnának össze. Utána pedig nem szülök többet, és ezzel a dolog el is van rendezve.

Qin Yuhe megvakarta a fejét, elgondolkodott, önkéntelenül is tisztelet ébredt benne a Vasutas Zhao iránt:

– Ez a Vasutas Zhao egy lángész, jól kiagyalta ezt az egészet. És amúgy mit csinál?

– Állatorvos a járási székhelyen – mondta Li Xuelian.

– Nem állatorvosként kéne güriznie, sokkal inkább Pekingben volna a helye, hogy a családtervezési politikát intézze, ha rajta múlna, nem kerülhetné ki senki a törvényeket.

Ismét alaposan szemügyre vette Li Xueliant:

– Nem csak egy gyereket rejt a tested, de egy igazi cselszövőt is, bevallom, félreismertelek.

És ezt követően el is mentek a járási székhelyre, hogy elváljanak. Válás után, hogy elkerüljék a gyanakvást, nem találkoztak többet. Csakhogy bő fél év elteltével, amikor Li Xuelian megszülte a gyereket, azzal kellett szembesülnie, hogy Qin Yuhe elvette Xiaomit, aki a járási székhelyen egy fodrászüzletet vezet. És nem csak összeházasodtak, de Xiaomi teherbe is esett. Kezdetben a válás nem volt igazi, ki gondolta volna, hogy a végén nagyon is az lesz. Li Xuelian ugyanazon az úton indult el, mint a Vasutas Zhao, csak éppen egészen más végállomásra érkezett. Li Xuelian elment Qin Yuhéhoz, hőzöngött, hogy a válás annak idején csak színjáték volt, de Qin Yuhe kitarotán bizonygatta, hogy nem volt semmi színjáték. Hiszen ott a válási végzés, csak Li Xuelian ferdíti el a tényeket. Li Xuelian ekkor döbbent rá, hogy alaposan félreismerte Qin Yuhet; nem arról van szó, hogy képtelen lett volna lenyelni ezt a békát, de azért majd szétvetette a düh legbelül. És ami az egészben a legjobban dühítette, hogy annak idején éppen ő javasolta Qin Yuhének, hogy váljanak el. Magán kívül nem hibáztathat hát senki mást, a saját keletkezésébe sétált bele, ennél frusztrálóbb dolgot már elképzelni sem lehet. Li Xuelian annyira feldühödött, hogy első gondolata az volt, megöli Qin Yuhét. Csakhogy Qin Yuhe elment Heilongjiangba, így nem ölhetette meg, de ott volt a két hónapos kislánya, akire minden haragját rázúdíthatta. A kislány sírt, de amikor Li Xuelian megpofozta, abbahagyta. A vécét felügyelő nő azonban teljesen kikelt magából.

– Mi a fenét művel? – ordította toporzékolva.

Li Xueliant meglepte a reakciója: – Maga meg miről beszél?

– Menjen máshová verni azt a gyereket! Olyan kicsi, a végén még megöli. Persze ez a maga dolga, az viszont már nem, ha éppen itt öli meg nekem, nem lesz ember, aki betegye a lábát, hogy itt vizeljen.

Li Xuelian felfogta a gondolatmenetet, kezében a gyerekekkel, elindult a vécé lépcsőjén kifelé.

– Qin Yuhe, hogy basznád meg, tönkretetted az életem!

A gyerek egyre szaporábban vette a levegőt, majd Li Xueliannal együtt sírva fakadt. Li Xuelian kifakadása a vécét felügyelő nő számára is egyértelművé tette, hogy az asszony nem más, mint Qin Yuhe korábbi felesége. Qin Yuhe és Li Xuelian „válásáról” az egész műtrágyagyár tudott, így juthatott el a híre a vécét felügyelő nő fülébe. Li Xuelian káromkodása hallatán ő is szitkozódni kezdett:

– Ez a Qin Yuhe, egy rohadék!

Az, hogy a vécét felügyelő nő ráerősített Qin Yuhe szidalmazására, akaratlanul is megmengette Li Xuelian szívét, belefogott hát:

– Kezdetben az egész válás nem volt több színjátéknál, hogy hogyan lett belőle mégis valóság?

Váratlanul érte a vécét felügyelő nő válasza:

– Ki beszél itt a maguk válaszárol.

– De akkor meg miről? – kérdezte döbbenten Li Xuelian.

– Qin Yuhe, egy utolsó gazember – válaszolta a vécéfelügyelő nő. – Idén januárban rézszezen jött be a vécébe. Mondtam neki, hogy itt fizetni kell, hiszen innét kapom a fizetést, a vécéből tartom el az öregeket és a gyereket odahaza. De Qin Yuhe csak hajtogatta, hogy ő itt dolgozik a műtrágyagyárban, és ezért nem kell fizetnie. De én sem hagytam ám magam, megmondtam, hogy márpedig igenis kell, mire ő kiverte itt elől a fél fogam.

Es ki is nyitotta a száját, hogy megmutassa Li Xueliannek – valóban hiányzott a foga fele. Amíg Li Xuelian Qin Yuhével élt, udvarias embernek tartotta, így megváltozott volna, amióta elváltak? Úgy tűnik, alaposan félreismerte.

– Nem találtam ma meg, de ha meglelem, esküszöm, megölöm – mondta erre Li Xuelian.

Úgy tűnt, egyáltalán nem lepte meg a vécét felügyelő nőt, hogy Li Xuelian meg akarja ölni a férfit, csak ennyit fűzött hozzá:

– Azzal túl könnyen megúszná.

Li Xueliant meglepte ez a válasz:

– Mit akar ezzel mondani?

– Megölni... néhány perc és vége... s már ott is hever a földön kiterítve. Az ilyen szemetet nem megölni, sokkal inkább gyötörni kell a végtelenségig. Elvett valaki mást? Hát addig kell zaklatni, míg az új feleség volt, nincs. Örületbe kell kergetni, hogy egyetlen nyugodt perce se legyen – szerintem ez az, amit ez a rohadék érdemel – mondta a vécésnő.

Es ez a néhány mondat ébresztette rá Li Xueliant, ha bosszút akar állni Qin Yuhén, van jobb megoldás annál, hogy megöli. Ha megöli, csak tovább bonyolítja a dolgokat, inkább zaklatja addig, míg az új feleség volt, nincs, és örületbe kergeti, hogy egyetlen nyugodt perce se legyen. Li Xuelian azért jött el a műtrágyagyárba a gyerekekkel, hogy megölje Qin Yuhét, de mire elhagyta a gyárat, már egészen mást forgatott a fejében – perre megy vele. Olyasvalaki fejből pattant ki ez az ötlet, aki az emberek megkönnyebbülését szolgáló vécét felügyelte. S bár a nő fogának hiányzó darabkája miatt haragosa volt Qin Yuhének, most mégis – akaratán és tudatán kívül – ő lett az, aki megmentette.

Zombory Klára fordítása

